

Arrest

nr. 168 997 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 28 april 2016.

1.3. Op 4 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische etnische origine. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U woonde in de wijk al-Dora, Bagdad, samen met uw ouders, broer en zussen.

Nadat u op 16-17-jarige leeftijd de schoolbanken vroegtijdig verlaat gaat u aan de slag als barman in een zaak, gelegen op de 11de verdieping van het al-Mansourhotel. In deze zaak wordt alcohol geschonken en treden elke avond danseressen en live-muzikanten op. De zaak wordt uitgebaat door een christen die het pand huurt van de hoteleigenaar. Samen met drie andere collega's staat u in voor de bar.

Op 20 juli 2015 tussen 00u30 en 01u00 vallen militanten de zaak binnen. De aanwezige klanten worden de zaak uitgestuurd en het personeel wordt apart gezet. Nadat de militanten de volledige bar vernielen nemen ze een aantal personeelsleden – waaronder uw 3 collega's van de bar – mee. Op het moment van de inval bevindt u zich een verdieping lager, in het magazijn waar de drankvoorraad wordt opgeslagen. Omwille van het feit dat u plots geen muziek meer hoort en mensen hoort roepen besluit u om u in het magazijn schuil te houden. U zit hier ongeveer een uur. Nadat het stil wordt verlaat u het magazijn, neemt de lift naar beneden en keert huiswaarts. Onderweg naar huis probeert u uw drie naaste collega's te bellen maar u krijgt geen gehoor. Daags nadien verneemt u van een vriend wat er zich op uw werkplaats afspeelde. Hij bezorgt u beelden van de bewakingscamera die uitgezonden werden op de tv-zender al-Sharqiya. U besluit om niet langer te gaan werken.

Op 24 juli 2015 krijgt uw vader bezoek van enkele militanten van het Asaib Ahl al-Haq (AAH). U bent op dat moment niet thuis. Uw vader krijgt te horen dat u gezocht wordt omwille van uw werkzaamheden als barman. De militanten bezorgen uw vader een brief waarin gevraagd wordt om u tot hun kantoor te wenden. Na dit bezoek neemt uw vader telefonisch contact met u op en raadt hij u aan om niet huiswaarts te keren. U beslist om onder te duiken bij een tante in de wijk al-Karrada waar u blijft u tot uw vertrek uit Irak, op 29 juli 2015. Op 21 augustus 2015 komt u illegaal in België toe. Drie dagen later dient u uw asielaanvraag in.

Tot op heden blijven uw collega's spoorloos. U vermoedt dat ze werden vermoord.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart. Daarnaast legt u een kopie neer van volgende documenten: uw internationaal paspoort, de brief die uw vader op 24 juli 2015 ontving van AAH en 8 foto's die u nam van de beelden van de bewakingscamera die uitgezonden werden op de het nieuws van al-Sharqiya, een CD-rom met de video-opname van deze inval.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door het Asaib Ahl al-Haq (AAH) omdat u als barman werkzaam was in een zaak waar alcoholische dranken werden verkocht.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden die in uw opeenvolgende verklaringen werden vastgesteld.

Ten eerste werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verhaal over het bezoek van de militie AAH aan uw vader op 24 juli 2015. Bij DVZ verklaart u expliciet dat uw vader bezoek kreeg van vier militanten (DVZ vragenlijst 3.5). Op het Commissariaat-generaal vertelt u echter niet op de hoogte te zijn van het aantal militanten (CG p.29). Hiermee geconfronteerd zegt u zich niet te herinneren dat u tegenover DVZ zou gesproken hebben van vier militanten. U voegt eraan toe dat uw vader u geen details over het bezoek van de militie meedeelde (CG p.31). Het ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Daarenboven kan van u verwacht worden dat u van uw familie meer gedetailleerde informatie zou mogen ontvangen hebben. Het bezoek van de militie is immers de directe aanleiding voor uw vertrek uit Irak.

Ook werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de identiteit van de militie die u zou viseren. Toen er u bij DVZ werd gevraagd naar de naam van de militie gaf u tot twee maal toe aan niet te weten welke militie het hier betrof (DVZ vragenlijst 3.5), terwijl u echter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat het gaat om militieleden van het AAH (CG p.22, 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd (CG p.31-33). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaring bij DVZ is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. U ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hiermee dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u daarenboven geen opmerkingen inzake eventuele problemen bij de vertaling van uw asielmotieven (CG p.3, 33).

Ten slotte verklaarde u dat het AAH een brief aan uw vader gegeven had waarin te lezen staat dat u verwacht wordt op hun kantoor omwille van het feit dat u het verbod op een tewerkstelling in een bar negeerde. Gevraagd naar de locatie van het militiekantoor waarheen u werd opgeroepen, stelt u op DVZ dat u dit niet weet. U voegt eraan toe dat deze gegevens in de brief vermeld staan en dat u de brief op dat moment (02.03.2016) nog niet in uw bezit had. Het is ten eerste hoogst merkwaardig te noemen dat u acht maanden na uw vertrek (op 29.07.2015) de brief van het AAH nog niet te zien kreeg. Des te meer daar de inhoud van deze brief u ertoe deed besluiten om onmiddellijk Irak te verlaten. Ten tweede blijkt uit de vertaling van de brief dat er geen melding wordt gemaakt van de exacte plaats waar u zich naartoe moet begeven, enkel dat u zich dient aan te melden aan het 'bureau van de AAH'. Gelet op het feit dat de AAH een zeer grote organisatie is en er uit informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat deze organisatie meerdere adressen heeft in Bagdad, zou het logisch zijn als ze een adres in de brief hadden vermeld.

Ten tweede, verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen blijkt uit de vaststelling dat u in uw verklaringen - rond de gebeurtenissen die zich op 20 juli 2015 op uw werk afspeelde - zeer vaag blijft. Er kan verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek getuige was van dergelijk ernstig feit hierover spontaan en doorleefd kan vertellen. Wanneer u wordt gevraagd (CG p.23) om uw verhaal te vertellen rond de feiten komt u niet verder dan het opnoemen van de datum waarop het incident plaatsvond. Ondanks het feit dat er u bijkomende vragen worden gesteld, houdt u het bij een korte opsomming van de feiten zonder details. Uw antwoorden zijn steeds zeer kort en vaag. Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Zo antwoordde u op de vraag wat er door u heen ging op het moment dat u mensen hoorde schreeuwen, dat u schrik voelde en aan van alles dacht (CG p.24). Toen hierop werd doorgevraagd liet u na ook maar enige verdere invulling te geven door te zeggen: "Zoals ik zei ik voelde schrik en dacht aan alles." Ook heeft u geen weet over het aantal personeelsleden dat werd ontvoerd door AAH (CG p.26). Gezien de ernst van de feiten is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u iets meer interesse aan de dag zou leggen om u te informeren omtrent het lot van uw collega's. U haalt elders bovendien aan dat op dezelfde nacht eveneens andere bars het slachtoffer werden van het AAH maar geeft dienaangaande geen verdere informatie (CG p.27-28). Gevraagd hoe u dit weet zegt u dat de invallen plaatsvonden in de wijk al-Karrada, wat u omschrijft als een volkswijk waar iedereen over de invallen praat en waar u zelf regelmatig op café ging. Als er vervolgens wordt gevraagd of er sprake was van een zelfde modus operandi moet u het antwoord schuldig blijven.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt uw bewering - dat u op 20 juli 2015 aanwezig was op uw werkplaats op het moment dat AAH binnenviel en enkele collega's ontvoerde - onaannemelijk.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u na de feiten geen contact opnam met uw werkgever of omgekeerd. Uw verklaring dat u uw baas niet goed kende en er geen contact tussen jullie was volstaat niet (CG p.32). Logischerwijze kan men van uw werkgever verwachten dat hij na de inval in zijn zaak informeert bij zijn personeelsleden, al was het maar om meer duidelijkheid te krijgen over wie van het personeel al dan niet werd ontvoerd. Op dezelfde wijze lijkt het logisch dat u contact zou opnemen met uw werkgever, om toch iets te vernemen van uw vermiste collega's en op die manier meer zicht te krijgen op de ernst van de problemen die u zelf te vrezen zou hebben. In dit kader dient ook vermeld te worden dat de politie, ondanks het feit dat ze een onderzoek naar de feiten startte, geen contact met u opnam (CG p.27). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen, des te meer daar u mogelijks één van de weinige personeelsleden bent die niet werd ontvoerd door het AAH.

Ten slotte is het bedenkelijk dat u reeds een 5 à 6-tal jaren voor uw vertrek als barman werkzaam was in Bagdad. U lijkt immers niet op de hoogte te zijn van de prijsstijging van alcohol in Bagdad ten gevolge van de maatregelen van IS. De levering van alcohol wordt immers vanaf 2014 bemoeilijkt door geblokkeerde wegen, met een impact op de prijzen van alcohol als gevolg. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd stelt u zeer expliciet dat de veiligheidssituatie geen impact had op de prijzen van alcohol en stelt u dat er in de periode 2013-2015 geen prijsstijging plaatsvond (CG p.16-17). De prijsstijging in 2014 ten gevolge van de wegblokkades van IS zou u echter niet kunnen zijn ontgaan in indien u daadwerkelijk tijdens deze periode werkzaam was in de horeca als barman.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die louter identiteitsgegevens bevatten (nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, paspoort) kunnen de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Zij zijn een bewijs van uw herkomst en identiteit waaraan niet getwijfeld wordt. De foto's en de het filmpje op CD-rom dat u neerlegt betreffende de inval van militanten in hotel Mansour, 'zaal al-

Abbasy', kunnen uw verhaal niet ondersteunen. Ten eerste bewijzen deze beelden niet dat u op het moment van de inval als barman tewerkgesteld was. U bent immers op deze beelden niet te zien. Ten tweede kan uit deze beelden niet afgeleid worden waar en wanneer ze werden opgenomen. Bijgevolg leveren ze geen enkele bewijswaarde voor uw werkzaamheden en/of de problemen die hier rechtstreeks het gevolg van zouden zijn. De voorgelegde brief van AAH wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat, in casu, geenszins het geval is. Daarenboven hebben Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde gezien in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden (COI Focus "Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016, waarvan kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Tot slot wordt er nog gewezen op de hierboven reeds aangestipte discrepantie tussen datgene wat u omtrent deze brief op DVZ verklaarde (over de AAH-vertegenwoordiging waartoe u zich diende te wenden) en de concrete inhoud van de brief. Deze vaststelling geeft op zich uiteraard ook aanleiding tot twijfel aan de authenticiteit van dit stuk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft

in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat, wat de aantal militairen betreft, het mogelijk is dat hij 4 militairen zou gezegd hebben bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij kan zich dit naar eigen zeggen echter niet met zekerheid herinneren, ook omdat dit niet de kern van zijn relaas vormt. Verzoeker acht het mogelijk dat zijn vader hem terloops zou gezegd hebben dat er 4 militairen hem een bezoek brachten, doch het aantal militairen is naar mening van verzoeker geen essentieel punt in het asielrelaas, waardoor hij zich niet meer kan herinneren hoeveel militairen er bij zijn vader op bezoek zijn geweest. Het bezoek van de militairen is inderdaad de aanleiding van zijn vlucht geweest, doch hij zou gevlucht zijn of het nu 2,4 of 8 militairen van Asaib Ahl al Haq waren die om hem kwamen en een brief afgaven om zich te melden bij hun burelen, aldus verzoeker, die voorts opmerkt dat de burelen van Asaib Ahl al Haq ook gekend zijn onder de bevolking/in de wijk, reden waarom het niet noodzakelijk is dat het adres expliciet op de oproepingsbrieven wordt vermeld. Wanneer men dergelijke brief krijgt,

weet men volgens verzoeker waar hij/zij verwacht wordt zich aan te melden. Verzoeker blijft ook volharden dat hij tijdens zijn gehoor wel degelijk vermeld heeft dat het de leden van Asaib Ahl al Haq waren die op zoek waren naar hem. Hij merkt hierbij op dat een zekere voorzichtigheid aan de dag gelegd dient te worden wat betreft de verklaringen gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien het gehoor erg snel verloopt en hij er niet de kans kreeg om uitgebreid te vertellen over zijn problemen. Telkens hij wilde uitweiden, stelde men dat hij voldoende tijd zou krijgen om alles te vertellen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is naar mening van verzoeker dan ook niet serieus om zijn asielrelaas in twijfel te trekken omwille van vermeende tegenstellingen tussen beide gehoren. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen zijn deze naar het oordeel van verzoeker overigens zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Hij verwijst in dit verband naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State. Het Commissariaat-generaal baseert zich op tegenstrijdigheden die er niet zijn, goed wetende dat zij enige voorzichtigheid aan de dag moet leggen wanneer men met tolken werkt en dat een bepaalde vraag anders geïnterpreteerd kan worden, zeker wanneer het gehoor zeer snel verloopt en verzoekende partij niet de kans krijgt om uitgebreid in te gaan op de motieven van haar vertrek en de problemen die dat achteraf met zich mee heeft gebracht, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat hij tijdens het gehoor duidelijk over de gebeurtenissen van de dag heeft verteld en hij citeert te dezen een passage uit het gehoorverslag. Verzoeker stelt dat hij, gezien de aard van zijn werkzaamheden (verkoop van alcohol) doodsbenauwd was en hij bij de eerste kans dat hij kreeg is gevlucht. Dit is ook de reden waarom hij niet is achtergebleven om te kijken of hij iemand kon helpen. Verzoeker beaamt dat er inderdaad geen contact is geweest tussen hem en zijn baas. De reden hiervoor is volgens verzoeker dat hij sowieso al niet veel contact had met zijn baas aangezien zij er met heel veel mensen werkten. Ten tweede is het naar mening van verzoeker ook niet verwonderlijk dat na dergelijke gebeurtenissen de betrokken partijen elkaar niet contacteren aangezien zij in de ogen van Asaib Ahl al Haq iets 'haram'/anti-Islam deden, namelijk alcoholische dranken verkopen. Verzoeker wenst op te merken dat alles erg snel is gegaan, en dat hij geen tijd had om na te gaan of iedereen het er levend van af had afgebracht. Gezien Asaib Ahl al Haq op zoek was naar hem, heeft hij op aanraden van zijn vader zo snel mogelijk het land verlaten. Verzoeker wijst erop dat activiteiten die gezien worden als anti-Islam regelmatig het voorwerp worden van aanvallen door gewapende groeperingen. Zo worden nachtclubs, bordelen en winkels waar alcohol verkocht regelmatig geviseerd in Bagdad en in andere steden. Hierbij vallen regelmatig doden/gewonden. Verzoeker citeert te dezen een passage uit een artikel van The Washington Post: *"The Shiite militias that Iraq mobilized to fight the Islamic State (...) have long used their weapons and power to crack down on activities they deem un-Islamic. For years, the gunmen have attacked brothels, nightclubs and liquor stores, Iraqis say."* en stelt dat dit ook in zijn geval de aanleiding tot zijn vlucht is geweest.

Waar door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof wordt gehecht aan de door hem neergelegde documenten, betoogt verzoeker dat ook hier erg onzorgvuldig te werk is gegaan. Het Commissariaat-generaal gaat volgens verzoeker wel zeer kort door de bocht om de overvoed aan originele documenten, een CD-rom met een filmpje van de inval en foto's als een frauduleus te beschouwen. Verzoeker benadrukt dat er tal van stukken voorliggen waaruit zijn werkzaamheden in Irak blijken en die zijn asielrelaas volledig ondersteunen.

Verzoeker meent dat uit al het voorgaande ten overvloede blijkt dat hij wel degelijk werkte als barman en dat hij omwille van de oproeping Asaib Ahl al Haq zijn job en zijn familie heeft moeten achterlaten en gevlucht is voor zijn leven. Het Commissariaat-generaal heeft zich enkel gefocust op vermeende tegenstellingen en inconsistenties die er niet zijn, aldus verzoeker, die dit niet serieus acht.

Indien de Raad *per impossibile* van oordeel zou zijn dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent hij dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de situatie in Bagdad desastreus is. De aanslagen van IS en de sjiiitische milities zijn niet enkel gericht op overheidsactoren. Integendeel, deze terroristische organisaties trachten zoveel mogelijk burgerdoden te maken en richten hun doelen vaak op de soennitische burgers zoals hijzelf. Het Commissariaat-generaal stelt zelf dat de situatie sinds juni 2014 verder geëscaleerd is en dat UNHCR meent dat de meeste mensen afkomstig uit Bagdad als oorlogsvluchtelingen moeten worden erkend. Meer en meer burgers zijn slachtoffer van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen. Verzoeker acht het frappant hoe het Commissariaat-generaal zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad, waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen en waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gewonden vallen door de terreuraanslagen, en toch besluit dat het

veilig genoeg is voor een soennitische moslim om zich daar te vestigen. Zoals CEDOCA in het rapport van 31 maart 2016 stelt zijn *“de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen”*. In zijn Position on Returns on Iraq wijst UNHCR ook op het risico voor soennieten in Bagdad. De vervolging van soennieten in Bagdad wordt daarnaast bevestigd in verschillende rapporten. Verzoeker verwijst in dit verband naar rapporten van US Department of State, UN Security Council, Human Rights Watch en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat de aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen uitgevoerd door IS veranderd is in Bagdad, wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij blijkbaar een zeer belangrijke reden hiervoor “vergeet”. Immers, de sjiitische milities, die gesteund worden door IS krijgen meer en meer vrij spel in Bagdad en ontvoeren, mishandelen en vermoorden soennitische burgers, aldus verzoeker, die opwerpt dat de aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen aldus niet is gewijzigd doch wel de actoren. Het Commissariaat-generaal kan aldus enerzijds de schrijnende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen aangezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds minimaliseert zij de gevolgen hiervan om hem de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren, aldus verzoeker, die nog aanhaalt dat hij behoort tot de Al Azzawi stam, waardoor hij riskeert makkelijk geïdentificeerd te worden als soenniet. Onder verwijzing naar de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, stelt verzoeker dat de wijk waarvan hij afkomstig is gekend staat voor aanwezigheid van soennitische opstandelingen en dat in het verleden Al Qaeda er voet aan de grond had. Soennieten van Dora worden bedreigd door sjiitische milities, zoals Asa’ib Ahl al-Haqq dat momenteel sterk in de wijk aanwezig is, en worden regelmatig het slachtoffer van ontvoering en executie. Gezien al het voorgaande kan naar mening van verzoeker geconcludeerd worden dat hij een objectief risico loopt bij terugkeer naar Irak. Het is volgens hem duidelijk dat hij als soenniet van Bagdad en meer specifiek van de wijk Dora een gegronde vrees koestert voor vervolging door sjiitische milities omwille van religieuze/politieke redenen. Zo kan het feit dat hij afkomstig is van Dora, een wijk die gekend staat om haar soennitische opstandelingen (Al Qaeda in het verleden, ...) ervoor zorgen dat hij gevisieerd wordt (o.a. aan checkpoints) door sjiitische milities omdat hij gezien wordt als pro IS. Verzoeker werpt in dit verband nog op dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk gevisieerd wordt en dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees maar deze juist kracht kan bijzetten. Wat betreft de situatie in Irak, stelt UNHCR dat het gehele land direct of indirect getroffen is door het geweld en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, het Commissariaat-generaal blijkt de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen. Er is echter geen enkel beterschap in het vooruitzicht, wel integendeel: verschillende zeer recente artikelen tonen de terreur en de opmars van IS aan in Irak, zonder zicht op verbetering. IS blijft Irak aanvallen en blijft aan territorium winnen. Er worden steeds meer aanslagen gepleegd. Verzoeker legt tal van artikelen neer die moeten aantonen dat de situatie in Bagdad uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden. In stuk 3 wordt melding gemaakt van een bomaanslag dicht bij een marktje/winkel waar 8 mensen gedood werden dd. 3 maart 2016. In stuk 4 worden het aantal burgerslachtoffers in de maand februari 2016 volgens het VN meegedeeld: in februari 2016 alleen vielen 670 burgerslachtoffers en 1290 gewonden. In januari 2016 vielen 849 burgerdoden en 1450 gewonden door bomaanslagen op een begrafenis, een moskee en een marktje. In stuk 5 (gepubliceerd op 29 februari 2016) wordt de laatste aanslag door IS in Abu Graib (voorstad van Bagdad) gerapporteerd, met een fotoreportage gepubliceerd door IS zelf. In stuk 6 (gepubliceerd op 29 februari 2016) wordt de aanslag van zelfmoordterroristen aan een checkpoint en een begrafenis beschreven, waar meer dan 70 doden en gewonden vielen. In stuk 7 (gepubliceerd op 25 februari 2016) wordt de aanslag op een tempel gemeld die alweer door een zelfmoordterrorist uitgevoerd werd en waar 15 doden en gewonden vielen. In stuk 8 wordt uiteengezet dat de laatste paar dagen verschillende aanslagen werden gepleegd in Bagdad, waar bij de laatste aanslag minstens 80 burgerdoden vielen. De aanslagen werden gepleegd door de sjiitische milities. Gelet op deze informatie, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal moeilijk kan blijven volharden dat Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om hem terug te sturen naar dat gebied. De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet, aldus verzoeker, die besluit dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Killing and injuring eight people, detonated southeast of Baghdad”* van 5 maart 2016, het artikel *‘The outcome of the number of victims in Iraq for the month of February 2016 issued by the United Nations’* van 1 maart 2016, het artikel *“Daash published pictures last attack on Abu Ghraib”* van 29 februari 2016, het artikel

"Killing and wounding of 15 component of the security forces, a suicide attack west of Baghdad" van 29 februari 2016, het artikel *"Killing and wounding 15 people in twin bombings in het city of Baghdad torch"* van 25 februari 2016 en het artikel *"Minstens 80 doden bij bomaanslagen in Bagdad"* van 17 mei 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) een tegenstrijdigheid in zijn verhaal kan worden vastgesteld over het bezoek van de militie AAH aan zijn vader op 24 juli 2015, (ii) hij zich tevens tegenspreekt aangaande de identiteit van de militie die hem zou viseren, (iii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde de locatie van het militiekantoor waarheen hij werd opgeroepen niet te weten en hij hieraan toevoegde dat deze gegevens in de brief vermeld staan, doch het hoogst merkwaardig te noemen is dat hij acht maanden na zijn vertrek de brief van AAH nog niet te zien kreeg en uit de vertaling van de brief voorts blijkt dat er geen melding wordt gemaakt van de exacte plaats waar hij zich naartoe moet begeven terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze organisatie meerdere adressen heeft in Bagdad zodat het logisch zou zijn als ze een adres in de brief hadden vermeld, (iii) hij zeer vaag blijft rond de gebeurtenissen die zich op 20 juli 2015 op zijn werkt afspeelden, hij het houdt bij een korte opsomming van de feiten zonder details en alle spontaniteit in zijn verklaringen ontbreekt terwijl kan verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek getuige was van een dergelijk ernstig feit hierover spontaan en doorleefd kan vertellen, hij ook geen weet heeft over het aantal personeelsleden dat werd ontvoerd door AAH en hij verder aanhaalt dat op dezelfde nacht eveneens andere bars het slachtoffer werden van het AAH maar hij dienaangaande geen verdere informatie geeft, (iv) zijn geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststellingen dat hij na de feiten geen contact opnam met zijn werkgever of omgekeerd en dat de politie, ondanks het feit dat ze een onderzoek naar de feiten startte, geen contact met hem opnam terwijl hij nochtans mogelijks één van de weinige personeelsleden is die niet werd ontvoerd door AAH, (v) het bedenkelijk is dat hij reeds een 5 à 6-tal jaren voor zijn vertrek als barman werkzaam was in Bagdad daar hij niet op de hoogte blijkt te zijn van de prijsstijging van alcohol in Bagdad ten gevolge van de maatregelen van IS, (vi) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 mei 2016 (CG nr. 1521501), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door vaagheden en tegenstrijdigheden die in zijn opeenvolgende verklaringen werden vastgesteld.

2.4.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er vooreerst correct op dat een tegenstrijdigheid in verzoekers verhaal kan worden vastgesteld over het bezoek van de militie AAH aan zijn vader op 24 juli 2015: *"(...) Bij DVZ verklaart u expliciet dat uw vader bezoek kreeg van vier militanten (DVZ vragenlijst 3.5). Op het Commissariaat-generaal vertelt u echter niet op de hoogte te zijn van het aantal militanten (CG p.29). Hiermee geconfronteerd zegt u zich niet te herinneren dat u tegenover DVZ zou gesproken hebben van vier militanten. U voegt eraan toe dat uw vader u geen details over het bezoek van de militie meedeelde (CG p.31). (...)"* Waar verzoeker aanvoert dat het mogelijk is dat hij 4 *"militairen"* zou gezegd hebben bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hij zich dit niet met zekerheid kan herinneren, kan hij niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn: *"(...) Mijn familie heeft verteld dat ze met een auto kwamen en met 4 waren"*

(administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het kan dan ook allerm minst overtuigen dat verzoeker dit tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal, minder dan twee maanden na zijn gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet alleen plots zou “vergeten” zijn, doch hij daarenboven in strijd met zijn eerdere verklaringen stelde niet op de hoogte te zijn van het aantal militieleden dat zijn vader bezocht en beweerde, zelfs zweerde, dat zijn vader hem niet heeft verteld met hoeveel de militieleden waren en dat hij met zijn vader niet over de details van het bezoek van de militie heeft gesproken (administratief dossier, stuk 7, p. 29 en p. 31). De loutere stelling dat hij zich zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet herinnert doet geen enkele afbreuk aan voorgaande manifeste tegenstrijdigheid. In zoverre verzoeker voormelde tegenstrijdigheid nog tracht te minimaliseren, stellende dat dit niet de kern van zijn relaas vormt, dat het aantal “*militairen*” immers geen essentieel punt in het asielaanvraag is waardoor hij zich niet meer kan herinneren hoeveel “*militairen*” er bij zijn vader op bezoek zijn geweest, dat het bezoek van de “*militairen*” inderdaad de aanleiding van zijn vlucht is geweest, doch hij zou gevlucht zijn of het nu 2,4 of 8 militairen van Asaib Ahl al Haq waren die om hem kwamen en een brief afgaven om zich te melden bij hun burelen, kan hij evenmin worden gevolgd. Zoals verzoeker beaamt in het verzoekschrift is het bezoek van de militie de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Irak zodat dit feit wel degelijk raakt aan de kern van zijn relaas. Gelet op het feit dat verzoeker ten gevolge van dit bezoek de ingrijpende beslissing heeft genomen om zijn land van herkomst te verlaten, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij van zijn familie gedetailleerde informatie over dit bezoek zou hebben ontvangen en dat hij hieromtrent voor de diverse asielinstanties duidelijke, coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen, *quod non in casu* hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

2.4.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Ook werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de identiteit van de militie die u zou viseren. Toen er u bij DVZ werd gevraagd naar de naam van de militie gaf u tot twee maal toe aan niet te weten welke militie het hier betrof (DVZ vragenlijst 3.5), terwijl u echter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat het gaat om militieleden van het AAH (CG p.22, 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd (CG p.31-33). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaring bij DVZ is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. U ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hiermee dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u daarenboven geen opmerkingen inzake eventuele problemen bij de vertaling van uw asielmotieven (CG p.3, 33).”* Waar verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift blijft volharden dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk vermeld heeft dat het leden van Asaib Ahl al Haq waren die op zoek waren naar hem, kan worden volstaan met een verwijzing naar verzoekers expliciete verklaringen tijdens het invullen van de vragenlijst: *“Op 20/07/2015 is er een onbekende militie binnengevallen in alle nachtclubs in Bagdad. (...) 2 dagen later kwamen dezelfde militie bij mij thuis en vroegen naar mij. (...) Waar is het kantoor gelegen waar je je moest melden, hoe heet de militie? Ik weet het niet. (...) Ik weet niet hoe de militie heet. (...)”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het louter ontkennen van deze verklaringen is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker met zijn betoog dat een zekere voorzichtigheid aan de dag gelegd dient te worden wat betreft de verklaringen gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien het gehoor erg snel verloopt, hij er niet de kans kreeg om uitgebreid te vertellen over zijn problemen en hem, telkens hij wilde uitweiden, werd gezegd dat hij voldoende tijd zou krijgen om alles te vertellen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meent een verklaring te kunnen bieden voor hoger aangehaalde duidelijke strijdigheid in zijn verklaringen. Dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en de kandidaat-vluchtelingen er niet alle details van zijn relaas kan/moet toelichten is algemeen gekend doch het is de Raad niet duidelijk hoe de duur van dit gehoor een verklaring zou kunnen bieden voor de vaststelling dat verzoeker manifest afwijkende verklaringen heeft afgelegd aangaande de identiteit van de militie die hem zou viseren. De korte duur van het gehoor hoeft verzoeker immers niet te beletten om hieromtrent duidelijke en correcte verklaringen af te leggen.

2.4.3. Met de uiteenzetting dat de burelen van Asaib Ahl al Haq ook gekend zijn onder de bevolking in de wijk, reden waarom het niet noodzakelijk is dat het adres expliciet op de oproepingsbrieven wordt vermeld en dat men weet waar hij/zij verwacht wordt zich aan te melden wanneer men een dergelijke brief krijgt, slaagt verzoeker er voorts niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal terecht uiteenzet als volgt: *“Ten slotte verklaarde u dat het AAH een brief aan uw vader gegeven had waarin te lezen staat dat u verwacht wordt op hun kantoor*

omwille van het feit dat u het verbod op een tewerkstelling in een bar negeerde. Gevraagd naar de locatie van het militiekantoor waarheen u werd opgeroepen, stelt u op DVZ dat u dit niet weet. U voegt eraan toe dat deze gegevens in de brief vermeld staan en dat u de brief op dat moment (02.03.2016) nog niet in uw bezit had. Het is ten eerste hoogst merkwaardig te noemen dat u acht maanden na uw vertrek (op 29.07.2015) de brief van het AAH nog niet te zien kreeg. Des te meer daar de inhoud van deze brief u ertoe deed besluiten om onmiddellijk Irak te verlaten. Ten tweede blijkt uit de vertaling van de brief dat er geen melding wordt gemaakt van de exacte plaats waar u zich naartoe moet begeven, enkel dat u zich dient aan te melden aan het 'bureau van de AAH'. Gelet op het feit dat de AAH een zeer grote organisatie is en er uit informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat deze organisatie meerdere adressen heeft in Bagdad, zou het logisch zijn als ze een adres in de brief hadden vermeld." Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.4.4. Ook de stelling dat hij tijdens het gehoor duidelijk over de gebeurtenissen van de dag heeft verteld, het uitgebreid citeren uit het gehoorverslag en de argumentatie dat verzoeker, gezien de aard van zijn werkzaamheden (verkoop van alcohol) doodsbenuwd was en hij bij de eerste kans dat hij kreeg is gevlucht, reden waarom hij niet is achtergebleven om te kijken of hij iemand kon helpen, kan allerm minst volstaan om de motieven te ontcrachten waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende opmerkt: *"Ten tweede, verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen blijkt uit de vaststelling dat u in uw verklaringen - rond de gebeurtenissen die zich op 20 juli 2015 op uw werk afspeelde - zeer vaag blijft. Er kan verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek getuige was van dergelijk ernstig feit hierover spontaan en doorleefd kan vertellen. Wanneer u wordt gevraagd (CG p.23) om uw verhaal te vertellen rond de feiten komt u niet verder dan het opnoemen van de datum waarop het incident plaatsvond. Ondanks het feit dat er u bijkomende vragen worden gesteld, houdt u het bij een korte opsomming van de feiten zonder details. Uw antwoorden zijn steeds zeer kort en vaag. Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Zo antwoordde u op de vraag wat er door u heen ging op het moment dat u mensen hoorde schreeuwen, dat u schrik voelde en aan van alles dacht (CG p.24). Toen hierop werd doorgevraagd liet u na ook maar enige verdere invulling te geven door te zeggen: "Zoals ik zei ik voelde schrik en dacht aan alles." Ook heeft u geen weet over het aantal personeelsleden dat werd ontvoerd door AAH (CG p.26). Gezien de ernst van de feiten is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u iets meer interesse aan de dag zou leggen om u te informeren omtrent het lot van uw collega's. U haalt elders bovendien aan dat op dezelfde nacht eveneens andere bars het slachtoffer werden van het AAH maar geeft dienaangaande geen verdere informatie (CG p.27-28). Gevraagd hoe u dit weet zegt u dat de invallen plaatsvonden in de wijk al-Karrada, wat u omschrijft als een volkswijk waar iedereen over de invallen praat en waar u zelf regelmatig op café ging. Als er vervolgens wordt gevraagd of er sprake was van een zelfde modus operandi moet u het antwoord schuldig blijven."* Ook dit onderdeel van de motivering blijft derhalve onverminderd staande.

2.4.5. Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgeworpen dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststellingen dat hij na de feiten geen contact opnam met zijn werkgever of omgekeerd, laat verzoeker gelden dat hij sowieso al niet veel contact had met zijn baas aangezien zij er met heel veel mensen werkten en dat het ook niet verwonderlijk is dat na dergelijke gebeurtenissen de betrokken partijen elkaar niet contacteren aangezien zij in de ogen van Asaib Ahl al Haq iets 'haram'/anti-Islam deden, namelijk alcoholische dranken verkopen. Dit doet echter niets af aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat men logischerwijze van verzoekers werkgever kan verwachten dat hij na de inval in zijn zaak informeert bij zijn personeelsleden, al was het maar om meer duidelijkheid te krijgen over wie van het personeel al dan niet werd ontvoerd en dat het op dezelfde wijze logisch lijkt dat verzoeker contact zou opnemen met zijn werkgever om toch iets te vernemen van zijn vermiste collega's en op die manier meer zicht te krijgen op de ernst van de problemen die hij zelf te vrezen zou hebben. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de overweging in de bestreden beslissing dat het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat de politie, ondanks het feit dat ze een onderzoek naar de feiten startte, geen contact met hem opnam terwijl hij nochtans mogelijks één van de weinige personeelsleden is die niet werd ontvoerd door AAH.

Waar verzoeker er nog op wijst dat activiteiten die gezien worden als anti-Islam regelmatig het voorwerp worden van aanvallen door gewapende groeperingen, dat nachtclubs, bordelen en winkels waar alcohol verkocht regelmatig worden gevisieerd in Bagdad en in andere steden en dat hierbij regelmatig doden/gewonden vallen, en hij te dezen een passage uit een artikel van The Washington Post citeert, dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat uit objectieve informatie blijkt dat dergelijke aanvallen sinds een aantal jaren courant voorkomen op zich niet betekent dat ook verzoekers relaas op enige

waarheid zou berusten. Het geheel van verzoekers tegenstrijdige, vage, ondoorleefde en ongeloofwaardige verklaringen doen de Raad besluiten dat hij niet aannemelijk maakt dat hij op 20 juli 2015 aanwezig was op zijn (beweerde) werkplaats op het moment dat AAH binnenviel en enkele personeelsleden ontvoerde. Er kan overigens ernstig getwijfeld worden aan verzoekers bewering als zou hijzelf werknemer van de zaak in kwestie zijn geweest. Dit klemmt des te meer daar verzoeker überhaupt niet aannemelijk maakt dat hij reeds een 5 à 6-tal jaren voor zijn vertrek als barman werkzaam was in Bagdad daar hij niet op de hoogte blijkt te zijn van de prijsstijging van alcohol in Bagdad ten gevolge van de maatregelen van IS. Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift voorbij aan de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, vaststellingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. In de mate verzoeker ter terechtzitting nog een verklaring probeert te geven voor de gebrek aan kennis van een aantal elementen door te stellen dat hij maar zo'n manusje van alles was en zelf geen drank bestelde, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering volledig ingaat tegen de verklaring van verzoeker door het CGVS: *"U werkte in de disco aan de bar zei u. Hoeveel dichte collega's had u? Met mij erbij 4. En wat was de taak van jullie vieren? Wij gaven alle 4 drinken, dus barman. Alle vier? Twee maakten drankjes klaar en 2 gaven ze aan de klant. En u? Ik maakte de dranken klaar. (...)"* (gehoorverslag, p. 9)

2.4.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die louter identiteitsgegevens bevatten (nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, paspoort) kunnen de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Zij zijn een bewijs van uw herkomst en identiteit waaraan niet getwijfeld wordt. De foto's en de het filmpje op CD-rom dat u neerlegt betreffende de inval van militanten in hotel Mansour, 'zaal al-Abbasy', kunnen uw verhaal niet ondersteunen. Ten eerste bewijzen deze beelden niet dat u op het moment van de inval als barman tewerkgesteld was. U bent immers op deze beelden niet te zien. Ten tweede kan uit deze beelden niet afgeleid worden waar en wanneer ze werden opgenomen. Bijgevolg leveren ze geen enkele bewijswaarde voor uw werkzaamheden en/of de problemen die hier rechtstreeks het gevolg van zouden zijn. De voorgelegde brief van AAH wijzigt niets aan voorgaande. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat, in casu, geenszins het geval is. Daarenboven hebben Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde gezien in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden (COI Focus "Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016, waarvan kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Tot slot wordt er nog gewezen op de hierboven reeds aangestipte discrepantie tussen datgene wat u omtrent deze brief op DVZ verklaarde (over de AAH-vertegenwoordiging waartoe u zich diende te wenden) en de concrete inhoud van de brief. Deze vaststelling geeft op zich uiteraard ook aanleiding tot twijfel aan de authenticiteit van dit stuk."* Hij betwist weliswaar de beoordeling van de door hem voorgelegde stukken doch hij brengt geen valabele, concrete argumenten bij die voormelde appreciatie kunnen ombuigen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, brengt verzoeker geen stukken bij waaruit zijn werkzaamheden in Irak blijken en die aantonen dat hij op het moment van de inval als barman tewerkgesteld was in hotel Mansour. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem bijgebrachte videobeelden en foto's, waarop verzoeker niet te zien is, in de media getoond werden en zijn vriend deze van het internet heeft gehaald (administratief dossier, stuk 7, p. 20-21). De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker voorgelegde stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.8. Met de loutere verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"*, de *"Position on returns to Iraq"* van UNHCR en rapporten van US Department of State, UN Security Council, Human Rights Watch en het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse Zaken, waarin de vervolging van soennieten in Bagdad wordt bevestigd, brengt verzoeker bovendien geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter behoren tot een welbepaalde groep, *in casu* de soennieten in Bagdad, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen concrete (geloofwaardige) problemen heeft aangehaald die erop wijzen dat hij persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn wijk overwegend soennitisch is (verzoekschrift, p. 18-19) en dat zijn familie nog steeds in Bagdad woont, dat het goed met hen gaat en dat zij er geen problemen kennen (administratief dossier, stuk 7, p. 6-7). Verzoeker stelt ter terechtzitting weliswaar dat zijn familie verhuisd is naar de wijk al-Karrada, doch hij komt niet verder dan een blote bewering. In de mate verzoeker nog stelt in het verzoekschrift dat hij tot de Azzawi stam behoort en daardoor riskeert makkelijk geïdentificeerd te worden als soenniet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij van deze stam is, dit ook niet vermeld wordt in zijn naam op zijn paspoort (kopie administratief dossier stuk 11) en hij dit element nooit eerder heeft aangehaald, zodat de Raad geen geloof hecht aan dit voorgehouden element.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees voor de sjiiitische milities, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016) blijkt dat er in Bagdad twee hoofdtypen van geweld zijn: aanslagen met explosieven enerzijds, en ontvoeringen en moorden anderzijds. De explosieven zijn het werk van de Islamitische Staat, de schietpartijen, ontvoeringen en moorden zijn toe te schrijven aan sjiiitische milities, leden van sjiiitische milities die op eigen rekening handelen, of van criminele bendes. Het geweld dat van ISIS uitgaat (aanslagen met explosieven) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op sjiiitische burgers. Het geweld dat van andere actoren uitgaat (sjiiitische milities, onafhankelijk opererende leden van sjiiitische milities, criminele bendes) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers (p. 13 en p. 18). Dat de sjiiitische milities die door IS gesteund worden meer en meer vrij spel krijgen in Bagdad, zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt (p. 17) kan overigens bezwaarlijk als een correcte uitspraak worden beschouwd. Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Bagdad wordt uiteengezet onder punt 2.5.2..

2.4.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de

restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich meer dan een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten, de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het neerleggen van de stukken 3 tot en met 8 toegevoegd aan het verzoekschrift toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift kan voorgaande appreciatie dan ook niet ombuigen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*)) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS